

Paa Bunden af Skibets aabne Lastrum, saa at sige i „Karen Sofies“ Mave, hvortil en Stige førte ned, var der indrettet en Slags Butik, i hvis Halvmørke Skinker, Pølser, røgede Bedelaar og møllestensstore Oste skinnede hemmelighedsfuldt som Eventyrskatte i en Aladdinshule. Med Pers og Skipperens Bistand blev Madam Olufsen bugseret ned ad Stigen, bagefter fulgte Højbaadsmanden, der her paa Søen skulde være rask paa det og vise sig som gammel Orlogsgast og derfor afslog enhver Hjælp. Imidlertid snublede han allerede paa det første Trin og vilde upaatvivlelig have brækket Halsen, dersom Skipperen ikke havde fanget ham i sine Arme. Ikke destomindre haanede han unge Didriksen, da denne som sidste Mand krøb ned ad Stigen og forsigtig sikrede sig Fodfæste paa hvert Trin. „Saadan kravler en Lus i en Redekam,“ tilraabte han ham med en Talemaade, der havde lydt i den danske Marine siden fjerde Christians Dage.

Efter en halv Times samvittighedsfuld Søgen og Smagen og Vejen og Prutten blev Handelen afsluttet og de købte Varer bragt paa Dækket. Og nu forefaldt der et Optrin, der Aar efter Aar gentoges med samme Regelmæssighed som en Vittighed af Bolteslager Fuss. Skipper Mortensen aabnede Døren til Kahytten og bad sine Gæster ind paa en lille Forfriskning; men Madam Olufsen vilde paa ingen Maade tage mod en Indbydelse, der kom hende saa overraskende. Ogsaa Højbaadsmanden vægrede sig paa det bestemteste ved at opholde Tiden for deres Ven, medens unge Didriksen, altfor vel kendt med disse Formaliteter, rolig gravede Skraaen ud af Munden og gemte den i Vestelommen.

Snart sad man da bænket nede i det hyggelige lille Skafferum ved et fuldt opdækket Bord, som hurtig fik Bugt med al forstilt Beskedenhed.

Per følte sig altid vel tilpas i saadant folkeligt Selskab. Ligesom han aldrig spiste med friskere Appetit end ved et Bord som dette med solide Flæskevarer og Snaps og Øl, fandt han endnu sin bedste Underholdning i jævne Borgerfolks muntre og ligefremme Tale. Her var han ikke — som i „Gryden“ —